

l'entrevista

PATRICIA LANGDON-DAVIES

Esriptora i vídua de John Langdon-Davies

“La sardana es va convertir en el vincle entre en John i jo”

JORDI CARRERAS

Patricia Kipping i John Langdon-Davies es van enamorar a primera vista, es van casar i poc després van venir a Catalunya, on ell ja havia viscut a la dècada dels anys vint. El 1953 van obrir a Sant Feliu de Guíxols el petit hotel Casa Rovira. A *El gat, unes llavors i quinze llibres* (2011), la vídua del reconegut corresponsal de guerra i escriptor va recollir la seva biografia des que van obrir Casa Rovira. Ara ha publicat *El llibre del forat al mig* (Col·lecció Josep Pla, Diputació de Girona, 2016), un volum que completa la singladura vital de l'autora.

A quin forat fa referència el títol?

Aquest llibre és com un donut, amb un forat que són els anys amb John Langdon-Davies i Casa Rovira. Parlo de la meua vida anglesa, des que era petita fins que vaig conèixer Langdon-Davies, i es reprèn després de vendre l'hotel.

Abans de conèixer Langdon-Davies, ¿vostè havia sentit a parlar de Catalunya o d'Espanya?

Alguna cosa pels diaris i n'havíem parlat alguna vegada a l'escola de monges on estava interna amb nenes que compartien els dubtes amb mi sobre aquella lluita “contra el mal”. Un dia les monges van organitzar un acte a favor dels nacionals i va venir de convidat d'honor el duc d'Alba. Li vaig fer la reverència de rigor a contracor perquè hauria volgut dir-li que anava a favor del bàndol equivocacat. Sense saber res de l'esquerra ni de la dreta, jo ja m'havia començat a decantar cap a un bàndol.

Més endavant va estudiar medicina.

Sí, però vaig demanar una pròrroga perquè va començar la guerra i em vaig apuntar voluntària al Women's Royal Naval Service. Vaig estudiar circuits de ràdio i morse, i després em van destinar a una base aèria de l'armada on reparàvem els aparells nous o espatllats perquè quedessin a punt per a l'acció. Allà vaig

DAVID BORRAT

“El dia que vaig conèixer John Langdon-Davies, en el primer intercanvi de mirades hi va haver una profunditat de sentiments que va durar sempre més”

sentir a parlar per primera vegada de Langdon-Davies. Un company em va aconsellar que llegís el seu llibre *Darre les barricades*, però no ho vaig fer fins uns anys després, quan el vaig conèixer.

Com es van conèixer?

Vaig començar a treballar de secretària al departament de publicacions de la clínica Tavistock. Quan feia poc que era allà, els metges ens van dir que un cop per setmana vindria un periodista i escriptor molt conegut per assessorar-nos sobre la

política de publicacions. El primer dia que va venir vam seure encarats a la gran taula del consell de direcció i en el primer intercanvi de mirades hi va haver una profunditat de sentiments que va durar tots els anys que vam estar junts.

Va ser ben bé un amor a primera vista.

Si existeix, allà es va produir. Després vam estar un temps sortint i em parlava de les seves activitats. De l'organització de famílies d'acollida d'infants d'Espanya que havia fundat el 1937, que s'ha

convertit en una important organització benèfica que encara existeix i que ara es diu Plan International. Un dia em va convidar a casa seva a dinar i després va anar cap al gramòfon i em va posar una sardana. Veig perfectament aquell dia, el vestit que portava. Em va explicar la sardana i allà me'n va ensenyar els passos. Quan vam arribar aquí, de seguida em va portar a ballar-ne. La sardana es va convertir en el vincle entre en John i jo. Quan era jove, jo sempre pensava que aniria a viure a fora, a un país on fes sol. Enamorar-me d'un home que tingués la mateixa voluntat va ser un plus.

Com va anar que obrissin un hotel?

Quan vam venir no sabíem què fariem per guanyar-nos la vida i ens vam decidir per això. Si tens un hotel, mai passaràs fam, sempre tens tot el que necessites. En John hauria volgut parlar català als cambriers però ells li demanaven: “Senyor, no ens parli en català, que ens ficarà en problemes”, tot i que ell no tenia un bon català. Havíem vingut a un país que estimaven però a casa sempre teníem amics anglesos. Era com un refugi. Vam tenir hostes interessants però venia tot tipus de gent. Una vegada va venir un directiu d'una gran empresa química britànica amb la seva família i al cap d'uns dies va arribar un subaltern seu. Es van trobar de casualitat. Aquells turistes britànics no eren com els d'ara, gairebé eren exploradors. Arribaven en cotxe per la carretera de Portbou, que aquells anys no estava ni asfaltada.

En el llibre vostè parla del desig d'independència de molts catalans, tot i que no expressa la seva opinió.

Crec que arribarà perquè la gent la vol i això és una democràcia, no? Segurament hi haurà dificultats al principi però no crec que sigui com un desastre natural. Recordo que en John va escriure una carta a un amic molt íntim, un antic mestre seu, i li deia que el dia de la independència de Catalunya ha d'arribar.

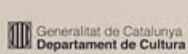
XXXIV CANTADA DE PLATJA D'ARO

HAVANERES I CANÇONS DE TAVERNA

Les Anxovetes · Bergantí · Els Cremats

365®

T +34 972 817 179 turisme@platjadaro.com www.platjadaro.com
www.estereofonics.com @platjaroturisme #platjadaro365

Dissabte 9
de juliol de 2016

22.30 h

Platja Gran
Cavall Bernat

Montaña

